Clinton e a identidade rusa

DescripciÃ³n

O primeiro encontro formal celebrado polos presidentes estadounidense e ruso non rematou con grandes acordos, pero si serviu para ubicar o nÃºcleo central das relaciÃ³ns futuras entre Rusia e Occidente. Por riba da constataciÃ³n das discrepancias existentes nalgunhas materias -BalcÃ¡ns ou CÃ¡ucaso-, Bill Clinton expresou, como xa fixeran outros lÃderes occidentais con anterioridade, o seu total apoio Ã³ novo inquilino do Kremlin. TamÃ©n Putin, agradecido, salientou a continuidade esencial do compromiso exterior de Rusia.

A preeminencia informativa dos contidos propiamente armamentÃsticos contemplados na axenda xestionada por Strobe Talbott, experto en asuntos rusos de Washington, e Sergei Prikhodko, axudante en xefe da polÃtica exterior de Putin, deixou transparentar un equÃvoco sabor a pasado, a cando as dÃºas superpotencias aÃnda administraban o medo nuclear universal. Hoxe a realidade dista moito desa apariencia e sobre todo botouse en falla a simetrÃa que entÃ³n era admitida con gran unanimidade e respecto. Rusia, realmente a pracer nese escenario, quedou sen mundo propio e esa carencia de identidade lastra aÃnda o seu presente.

Pero debe ser a polÃtica e non a defensa quen defina o autÃ©ntico calado desta viaxe, de despedida para Clinton pero de benvida para Putin. Cando nas chancelerÃas occidentais, a pesar do convencemento da necesidade de poÃ±er orde na caÃ³tica economÃa rusa, medra o temor a unha hipotÃ©tica deriva autoritaria da polÃtica rusa, a esa progresiva aposta por unha modernizaciÃ³n restrictiva das liberdades aÃnda conservando as caracterÃsticas formais da democracia, e mesmo que se acepte parasitar naquel populismo antioccidental tan bo de exacerbar na sociedade rusa, Clinton, en pÃºblico e en privado, convidou a Moscova a derrubar as ultimas fronteiras e a formar parte dunha Europa entendida non coma un concepto xeogrÃ¡fico senÃ³n polÃtico, deixando entrever a gran asignatura pendente desa transiciÃ³n que Rusia, contemplada desde aquÃ, aÃnda non acometeu na sÃºa totalidade.

Pero Occidente Ã© un enorme filÃ³n polÃtico para Putin. Dunha banda, poucos discuten en Rusia que foron os seus consellos quen levaron o paÃs Ã¡ ruina e empobreceron a unha gran maiorÃa da poboaciÃ³n. Doutra, que esa debilidade foi aproveitada para mutilar gran parte do seu territorio e achegar a OTAN ata as sÃºas proximidades. Volver a contar con voz propia no sistema de relaciÃ³ns internacionais Ã© unha reivindicaciÃ³n que enche de orgullo e motiva a unha sociedade humillada. A mensaxe de Clinton chama a pechar esa discusiÃ³n promovendo a recuperaciÃ³n daquel escenario decimonÃ³nico no que Rusia era parte indiscutible do vello continente. En suma, que Rusia non deberÃa porfiar na busca dunha identidade diferenciadora que lle obrigarÃa a retomar a forza da discrepancia, senÃ³n sumarse Ã³ clube mundial de estados europeos e occidentais e aceptar o liderato de Washington. Pero se o discurso ten o seu feitizo, non parece cousa fÃ¡cil que se abra camiÃ±o e non unicamente na Rusia de Putin. No imaxinario de moitos lÃderes europeos aÃnda pulula esa asociaciÃ³n de Rusia e anti-Europa, tan eficaz dende os tempos de Schuman e Adenauer.

Acceso ao artigo orixinal no repositorio web 1998-2012

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

Rusia ARCHIVO

IDIOMA

Galego

Fecha de creaciÃ³n
6 de junio de 2000

Campos meta

Autoria :	3717
Datapublicacion :	2000-06-06 00:00:00